

Arrest

nr. 252 680 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidige verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet.

Verzoeker baseert zich opnieuw op de problemen zoals aangegeven in het kader van zijn vorige verzoeken. Hij legt in dit verband geen bijkomende verklaringen af. Hij verklaart dat zijn kinderen hun moedertaal en de Afghaanse cultuur niet meer kennen. Hij zegt tevens dat ontvoeringen en kindermisbruik zijn toegenomen en dat er mensen gedood worden. Hij verklaart ook nog bij een terugkeer het coronavirus te vrezen en zegt hierbij dat hij op straat zou terechtkomen indien zijn verzoek zou worden geweigerd. Hij legt een samenvatting van een Duits rapport neer over de ervaringen van Afghanen na hun repatriëring uit Duitsland. Hij verklaart dat Afghanen na hun repatriëring naar Afghanistan ontvoerd worden en hij vreest hetzelfde voor hem en zijn familie. Hij legt voorts brieven neer van vrienden van hen die getuigen over hun inburgering.

Verzoekster beroept zich op dezelfde elementen als dewelke zij in het kader van haar voorgaande verzoeken inriep, namelijk hun problemen met de taliban, het feit dat haar kinderen geen Dari meer spreken, dat haar kinderen niets meer over de Afghaanse cultuur kennen en haar psychologische problemen. Zij legt ter staving van haar huidige verzoek een brief van een psychiater van 30 april 2020 neer. Tevens verklaart zij dat veel mensen die terugkeren naar Afghanistan ontvoerd worden.

Verzoekers hun eerste verzoek werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het gedwongen huwelijk van verzoekster met een talibancommandant en de problemen die als gevolg hiervan zouden zijn ontstaan. Ook werd besloten dat verzoeker zijn werkzaamheden voor het parlement op zich niet volstaan om internationale bescherming toe te kennen. Deze beoordeling en beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 154 276 van 12 oktober 2015.

Verzoekers hun tweede verzoek werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun problemen met de taliban en omdat verzoeker zijn werkzaamheden voor het parlement op zich niet volstaan om internationale bescherming toe te kennen. Deze beoordeling en beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 198 052 van 16 januari 2018.

Hun derde verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing van het Commissariaat-generaal "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Verzoekers gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

Hun vierde verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 216 516 van 7 februari 2019.

Hun vijfde verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Zij dienden geen beroep in tegen deze beslissing.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het

voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. In weerwil van verzoekers hun algemene verzuchtingen heeft de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met de door hen aangehaalde psychische problemen.

Zo wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster vastgesteld: “Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Zo verklaart u dat u psychische problemen heeft, maar die heeft u al vermeld bij uw vorige verzoeken en u verwijst nu naar een brief van een psychiater (verklaring volgend verzoek, punt 18). Echter, zowel in het kader van uw derde als in het kader van uw vierde als in het kader van uw vijfde verzoek werden uw psychische problemen en de attesten van uw psycholoog reeds besproken en toen werd er steeds besloten dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Ook wat betreft uw brief van een psychiater dd. 30 april 2020 moet erop worden gewezen dat dit stuk niet van aard is om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Immers, deze brief bevat louter een samenvatting van uw asielrelaas en de vaststelling van een depressie met somatische aspecten. Echter, deze is louter op zich niet in staat de conclusies aangaande uw psychologische problemen in het kader van uw vorige verzoeken te wijzigen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

De door u neergelegde brief van een psychiater bevat louter een samenvatting van uw asielrelaas en de vaststelling van een depressie met somatische aspecten. Hieromtrent moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het medisch attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische problemen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te worden gericht aan Minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”. Verzoekers werpen geen ander licht op het voorgaande.

6. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 en hierbij ook naar verzoekers werk in Afghanistan bij het parlement, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in het kader van hun vierde verzoek werd (vast)gesteld door de Raad in het arrest nr. 216 516 van 7 februari 2019:

“4.5. In de mate verzoekers met hun verwijzing naar richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 omtrent “Potential Risk Profiles” doelen op verzoekers werk in Afghanistan bij het parlement, benadrukt de Raad dat eerder bij hun eerste en tweede verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekers werkzaamheden voor het Afghaanse parlement niet worden betwist, doch deze geenszins volstaan om te besluiten tot een vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Zo werd in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads nr. 154 276 van 12 oktober 2015 o.a. vastgesteld:

“Met betrekking tot verzoekers werkzaamheden voor het Afghaanse parlement, wordt in zijn bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: “(...) Voorts dient opgemerkt te worden dat uw werkzaamheden voor het parlement op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo moet worden opgemerkt dat u van 2008 tot 2010 privésecretaris was van een parlamentslid en u de daaropvolgende vier jaar nog slechts als reserve secretaris werkte in het parlement (CGVS, p. 3-4; DVZ-verklaring dd. 30/09/2014, vraag 12, p. 5), een functie op laag niveau. Tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om ‘low level collaborators’ te vervolgen in

Kabul of in andere gebieden buiten hun controle (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie was bij het parlement als reserve secretaris volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.” In onderhavig verzoekschrift komen verzoekers niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waar zij stellen dat verzoeker wel een hoog risicoprofiel heeft omwille van zijn werkzaamheden voor het Afghaanse parlement, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is.”

Verzoekers brengen in het kader van hun huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest en het in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming uitgesproken arrest nr. 198 052 van 16 januari 2018 te tornen. Bovendien volstaat een dergelijke loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond te worden, alwaar verzoekers, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke blijven.”. Verzoekers brengen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

7. Verzoekers stellen dat: “Verzoekers menen dat ze meerdere bewijzen voorgelegd hebben tijdens de asielaanvraag van hun kinderen waaruit duidelijk blijkt dat ze verwesterd zijn.”. De Raad wijst erop dat het eerste verzoek van hun kinderen werd geweigerd door de Raad bij arrest nr. 216 517 van 7 februari 2019 en het tweede verzoek van hun kinderen door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 230 520 van 18 december 2019.

8. Een verwijzing naar (internet)artikels/rapporten omtrent o.a. terugkeerders naar Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

9. Met hun verwijzing naar (internet)artikels betreffende de COVID-19-pandemie in Afghanistan, hebben verzoekers niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Afghanistan een zodanig niveau zou bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zouden worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

11. In de mate verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voeren de verzoekende partijen aan dat de kinderen volledig verwesterd zijn en dat zij slecht Pashtu en Dari spreken. Zij menen dat er moet gevreesd worden voor ontvoering. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij bemiddeld zijn en dat dit mee in de beoordeling van artikel 15, b) van de richtlijn moet genomen worden. Zij wijzen op het rapport van Stahlmans en het lot van terugkeerders. De verzoekende partijen herhalen tot slot dat zij kapitaalkrachtig zijn.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting betogen dat de kinderen volledig verwesterd zijn, het Pashtu en het Dari niet voldoende machtig zijn, dat zij ontvoering vrezen en waar zij wijzen op het rapport van Stahlmans en het lot van terugkeerders, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op volgende vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent voormelde elementen:

“Wat betreft uw herhaling dat uw kinderen amper een Afghaanse taal spreken vanwege hun lange verblijf in België en de Afghaanse cultuur niet meer kennen (verklaring volgend verzoek, vraag 18) moet worden opgemerkt dat u op geen enkele manier staaft dat uw kinderen, ondanks het feit dat zij tot uw gezin behoren waardoor dan ook verwacht kan worden dat jullie met hen in jullie eigen moedertaal zouden spreken, hun moedertaal zouden hebben verleerd en heden – zo goed als – enkel Nederlands zouden spreken. Volledigheidshalve dient hieromtrent herhaald te worden dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de vreemdelingenwet voorziene procedures, aan te wenden.

U legt een samenvatting neer van een Duits rapport over de ervaringen van gerepatrieerde Afghanen. U verklaart dat er Afghanen zijn die na hun repatriëring ontvoerd werden en vreest hetzelfde voor u en uw gezin wegens uw verblijf in Europa (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Wat betreft de situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan kan u met de samenvatting van dit rapport geenszins aantonen dat Afghanen louter als gevolg van hun verblijf in Europa problemen zouden ondervinden die zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit betreft een algemeen rapport. U dient uw vrees aan de hand van concrete elementen met betrekking tot uw persoonlijke situatie aan te tonen. Het louter neerleggen van een algemeen rapport over de ervaringen

van enkele terugkeerders in Afghanistan of een verwijzing naar de slechte algemene veiligheidssituatie voldoet niet.

De neergelegde geschreven getuigenissen van vrienden in België hebben louter betrekking op uw situatie in België en op uw inburgering en die van uw gezin in de Belgische samenleving. Deze getuigenissen hebben geen betrekking op uw situatie in Afghanistan.” (eigen onderlijning).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met hun betoog ter terechtzitting er niet in slagen afbreuk te doen aan voormelde motieven. Vooreerst gaan zij voorbij aan de vaststelling dat op geen enkele manier wordt gestaafd dat hun kinderen *“ondanks het feit dat zij tot uw gezin behoren waardoor dan ook verwacht kan worden dat jullie met hen in jullie eigen moedertaal zouden spreken, hun moedertaal zouden hebben verleerd en heden – zo goed als – enkel Nederlands zouden spreken.”*, minstens tonen zij het tegendeel niet aan. Verder wijst de Raad er eveneens op dat, zoals tevens aangegeven wordt in voormelde beschikking, de verzoekende partijen hun vrees *in concreto* dienen aan te tonen. Door ter terechtzitting opnieuw te verwijzen naar algemene informatie en het lot van terugkeerders slagen zij hier niet in. Zij voeren slechts een algemeen (hypothetisch) betoog en maken geen concreet verband met hun persoon aannemelijk zodat zij hiermee geen ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissingen en de vaststellingen in voormelde beschikking. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting toevoegen dat zij bemiddeld en/of kapitaalkrchtig zijn, stelt dit de gronden van voormelde beschikking evenmin in een ander daglicht. Zij menen dat dit mee in de beoordeling van artikel 15, b) van de richtlijn moet genomen worden, doch zij geven hierbij evenwel niet aan op welke richtlijn zij doelen.

Zo zij hiermee artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 bedoelen inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (richtlijn 2011/95/EU), wijst de Raad erop en beklemtoont hij dat het aan de verzoekende partijen toekomt om *in concreto* aan te tonen dat zij omwille van het feit zij bemiddeld en/of kapitaalkrchtig zijn in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van die bepaling, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partijen blijven hier evenwel geheel in gebreke, nu zij niet verder komen dan een algemeen en niet in het minst onderbouwd en geconcretiseerd betoog.

Zo de verzoekende partijen volgend motief geformuleerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin naar artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 wordt verwezen, zouden beogen, ziet de Raad niet in en tonen de verzoekende partijen niet aan een element toe te voegen dat hier een ander licht op werpt:

“U verklaart voorts nog dat u de terugkeer van het coronavirus vreest (verklaring volgend verzoek, vraag 20). Wat de verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft, stelt de commissaris-generaal dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1e van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoonst.”

In de mate dat de verzoekende partijen met de stelling dat zij bemiddeld/kapitaalkrchtig zijn hun betoog uit hun verzoekschrift hernemen dat in het verleden aan de ‘bemiddelde personen’ uit Afghanistan de vluchtelingenstatus werd toegekend op basis van de UNHCR Guidelines, wijst de Raad er nog op dat hoe dan ook elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, hetgeen *in casu* is gebeurd. Voormelde algemene verwijzing volstaat dan ook niet.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperken zich immers tot voormelde algemene opmerkingen en kritiek, zonder dat zij evenwel concreet ingaan op, laat staan valabele argumenten bijbrengen die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS